

Reflektioner från två unga ledare på sommarlägret på Solbacka, juli 2010

Tom Hägglöf:

Sommaren var fantastisk. Jag var väldigt osäker på hur veckan skulle vara när jag kom dit, jag hade varken arbetat på sportscamp eller något annat sommarläger för den delen och var väldigt spänd. Dagen innan med ledarna var jätte bra för att komma in i Sportcampandan. Ankomsten gick bra men var dock lite hektiskt i våra snabba försök för att informera om våran nykonstruerade rökruta. Veckan gick snabbt. Barnen var underbara och roliga. Språket var egentligen bara en ytlig barriär och man kände ändå att man kom nära barnen, kanske på ett helt annat sätt just därför att man inte kunde kommunicera genom tal. Det var dock väldigt bra med Rita och Kaspars som både hade auktoritet över barnen och kunde prata engelska så att vi kunde meddela det vi ville utan större svårigheter. Det enda "hindret" vi hade var nattningen, eller rättare sagt det var inget hinder eftersom att det snabbt blev obefintligt. Vi försökte en kväll och insåg snabbt att det inte bara kändes fel att försöka natta en 18åring kl 9:30, det var även omöjligt. Det löstes dock genom att Rita tog över ansvaret för nattningen, vilket sedan medförde en del trötta tonåringar dem första morgnarna. Annars rullade allt på precis som jag kan tänka mig ett vanligt sportcamp läger rullar på.

Något som verkligen slog mig var hur barnen verkligen verkade ta hand om varandra som syskon. Vi hade ett fall av hemlängtan som vi hade svårt att ta hand om när vi inte kunde säga så mycket annat än hoppa studs matta och bada. Då kom en av de andra barnen och hjälpte oss översätta och trösta.

Avresan var jättejobbig. Alla var ledsna och ingen vill åka.

Jag tycker absolut att denna verksamhet ska fortsätta. Den ger barn en chans att komma ifrån ett liv som annars kanske är fyllt med elände, alkoholiserade och misshandlande föräldrar och gator fyllda med gäng och droger (detta är inte bara generaliseringar utan verkliga berättelser som vi fick höra av barn som varit med om det). Det är en chans för barn som tvingas "växa upp" vid 8-årsåldern att vara precis det dem är; barn. Jag har svårt att se att det finns något mer givande än att vara ledare och se barnen njuta av en veckas frihet. Dessutom är många av dessa barn redan som en familj och är därför i vissa avseenden "lättare" att ta hand om som ledare än vad svenska barn kanske är då självmant tar hand om varandra.

Josefine Thorwaldson:

Lägret i somras var verkligen helt fantastiskt. Jag hade jättekul och utvecklades jättemycket. Jag hade aldrig varit på ett Sportcamp läger innan detta så jag var ganska nervös i början. Jag kom dit någon dag innan barnen och lärde känna ledarna. Dagen efter kom bussen med barnen. Dom var ganska tysta i början och vi lotsade in dem i sina rum. Efter lite ommöblering av sängar så var alla på plats och barnen började sakta men säkert våga ta kontakt. På kvällen lekte vi lekar och de yngsta barnen somnade i våra famnar. Efter det var blygseln som bortblåst.

Jag kände egentligen ingen nervositet vad gällde hur kommunikationen skulle fungera. Sanna lärde oss några ord på ryska kvällen innan, t.ex bada, paddla och god natt. Några av barnen kunde t.o.m lite engelska. De andra fick man kommunicera med med hjälp av gester och ansiktsuttryck. Jag vet inte hur många gånger jag frågande har hoppade upp och ner som en studsball för att fråga om dom ville hoppa studs matta. Ända gången vi

behövde hjälp med kommunikationen var när vi skulle förklara förhållningsregler och lekar, då fick vi hjälp av antingen Rita eller Kaspar.

Barnen var fantastiska, ålderskillnaden mellan barnen funderade jag lite på i början men den var givande. Barnen hjälpte varandra med allt från att kommunicera med oss till att tvätta kläder. Dem äldsta barnen var lika gamla som jag. Det var kanske lite konstigt att säga till en jämnårig kille att gå och borsta tänderna och gå och lägga sig men det var inget problem. De yngsta barnen var jättespralliga och hoppade runt och lekte överallt. Alla barnen var väldigt mycket för kroppskontakt. De ville alltid kramas och att man skulle klia dem på ryggen och fläta deras hår. De sista dagarna satt dem klistrade på alla ledare och ville bara mysa.

Jag tycker inte att det fanns några hinder som försvårade lägret på något sätt. Vissa av tjejerna ville inte vara med på alla lekar dom första dagarna med i slutet var alla med. Viljan fanns hos alla barnen oavsett ålder, även om vi inte lät sjuåringarna spela fotboll med de 18åriga killarna. Jag kan tänka mig att det ibland blir bråk på läger när man umgås så intensivt med varandra, jag har varit med om det själv. Vi hade inte ett enda bråk på hela veckan, alla tog hand om varandra och gick undan om det var någon som var lite väl intensiv.

Slutet var inte roligt. När vi lämnade barnen vid båten grät alla. Både de stora och de små. Vi försökte att inte bli alltför tårögda för att underlätta för dem. Vi stod länge och sa hej då och kramade varandra.

Det här lägret gav mig mer än vad jag trodde det skulle. Jag fick en insikt i hur livet är i ett annat land som jag aldrig hade kunnat få ens om jag hade flyttat till Riga. Den största överraskningen jag fick var när jag insåg att dem har människorna är precis som vi. Dom har framtidsdrömmar och planer precis som vi har. Skillnaden är att deras förutsättningar är så mycket sämre. Det är alltid svårt att förstå någon annans problem. Att försöka sätta sig in i dessa människors liv och förhållanden är inte det lättaste. När man ser att de flesta av tjejerna har armarna fulla av skärsår och när man vet att de yngsta flickorna inte kan bo hemma eftersom att föräldrarna dricker eller på annat sätt inte är lämpade att ta hand om dem. Det är jobbigt när man pratar med dem i sin egen ålder och deras dröm är att studera design i London eller bli skådespelerska i Hollywood men de tror inte att de kommer att ha råd. Eller när de yngsta barnen slår armarna om en och inte vill gå på båten tillbaka. Det är då det är som jobbigast. Men också som mest givande. Man kan inte bara stänga av TV:n, skruva ner radion eller slå igen tidningen. Man står där och det är verkligheten. Jag kunde aldrig drömma om att ett sommarläger kunde ge mig som person så mycket. Jag hoppas och tror att barnen fick ut lika mycket som jag. Dem hade aldrig varit i Sverige förut och många av dem hade aldrig varit utanför Lettland. Dem gestikulerade precis lika mycket som vi när dem försökte berätta eller ville visa något.

Sista dagen av lägret gav vi varandras skypeadresser och jag skypepar fortfarande med vissa av barnen.

Sist vill jag bara säga tack för att jag fick jobba i somras och för en otroligt givande och superrolig upplevelse.